

מסורת הש"ס

(א) לקמן נא. (ב) לקמן נג.
(ג) לעיל יח. (ד) לקמן מז.
(ה) שם. (ו) לעיל יג. עדיות
פ"ד מ"ח [לעיל ט.].
(ז) [לעיל יג. יד.]. (ח) [לעיל
טו.]. (ט) דשכיחא.

הנהות הב"ח

(א) גם' דהויא ליה לחיות
אסיה: (ב) תום' ד"ה
שמאל וכו' נפטרן לדין
אלא שמאל כ"ל יתיבת
אחית נמחק:

מוסף רש"י

משל לחיות והכי מפרש לקמן: **היבא**
קדיימא חליצה דשמעון חליצה כפרה
חליץ לה ראובן חליצה פסולה. בתמיה.
ראובן שחנן לראובנה והיבא חתות
החלוצות ולא חליצה מעליה היא
כדשמעון דזיקה גירדחה היא:
לומר השלישית לאחר
השאלת שמעון לשניה שהיא עט
שניה
החיות חלוצה ושניהן שוין בה וקסבר
חליצה פסולה אין זריכה לחזור
ועל כל האמין: **כיון דרובה גביה**
השואל לשלישית חלץ לז': **למיפטר**
חליצה. דקמאמר לא נפטר: **נרות**
אכל מיפטר נפשה פטרה. בחליצה
דכל דהו הלכן אחד חולץ לז' היבא
דליבא נרות כדדייר: **לבעלה גט**.
ב' יבמות מהא אחד ומתן יבם יבם
ג' חלוצה מהן שוב אחד חלוצה הוגנת
כל כך דקלשא וקתה ואם חלץ לה
לא נפטרה זרה: **חלץ לבעלה מאמר**.
עשה מאמר בנחת מנש אחי המת
אמר: **אמר נא גט נפטרה** ואחיה
ששחליצה זו אינה פוטרה לגמרי
שגדין זריכה גט לתאמרו דתמן
בפרק ר"ג (המנו דף ג.) עשה מאמר
וגט זריכה ויבמו גט, ואש"י דידיה לז'
אם אחר דחלץ לה הוא דמאיבא אבל
זרעה זריכה חליצה אבל חלץ לזרה
שפטרה בעלה ממזר מחליצה ואינה
זריכה חליצה גט לתאמרו: **דאיה**
האחות אשה בויקא. ואי הוה כדאי
לייבמו לא מצי ולהכי גריעה
חליצה: **לנרות נמי**. הא זרת
אחות וקוקה היא ואמר לייבמו
לזרת בתקום ערוה קיימא: **והאמר**
שמואל ב'. ב"ב: **אזי הכי**. דאין
זיקה חלץ לחיות שחליצה הוגנת היא:
שלאמר זרה דחל. דחלצה בחתונה
לא חסר דחליצה דחלל גריעה הוא
דאזי כפי לייבמו לא מצי לחיות
החלוצות היא: **אלא זרה דלא**
מיפטר. דחליצת לאה כפרה היא דא
הוה כפי מצי לייבמו: **נרות דעלמא**.
כלומר דהיבא דמיסרמי כ"ג לא
נפטרו נרות של חתונה: **אי הכי**.
לנרות דקאמר שמואל ברה דחלל
שחלצה בחתונה קאמר: **חלץ לנרות**
נפטרו אחיו. בתמיה. דאין חלץ
לזרת אחות החלוצה נפטרה אחות
האחות

התולדות: **אלה דרמל מי מיטפער.** אהליה דלר מי מיטפער רחל: וואס טאן. בהחול: **אסור אדם בלדת קרובת חולתו.** ואפילו לא יהיה רגום מאחיו אלא ממכר וטעמא דהם מפשע. ובהא נמי אי הוה בעי לייבמו לא מצי: **הסחיל באחיות.** שחלץ לאלה לא יגמור בלדות לא יגמור באחיות דרמל רחל לא: **דמץ אסור דלם כו.** ודיש דלא יגמור באחיות דחלילת רחל לא מיטפער דרמל חלילת חלילה מעליהם היא דאחות חולתו היא אלא שמיין נרבות חליה: **הסחיל בלדות.** שחלץ ללדת להא: **יגמור אף באחיות.** אם רצה לחלץ לרחל ונפטרה ברתה וזע"ג דרמל קרובת ארם שהיא רחל חולתו לא יגמור דהי דרמל מותר אדם בלדות אלא חולתו וזה"ל כיון דלץ ויקח זה הוי בעי לייבמו לרחל מייסב וכל שכן גמור בלדת רחל וכל ברחל ידע"כיהא מילתא טפי: **לעולם.** כדאמר שמואל ברביא חלץ לאחיות לא נפטרו לרוב משום דיש ויקח ויהיית האחיות הרגועה ואפילו ברת אלא לא מיטפער חלץ ללדות נפטרו אחיות דחולתאן משבוחות משל אחיות. ודקשרא לך הויא אשה אשה ביקה והויא כי אחות וקוצה גופה לא היה משום דלח אילמא בלדות לאחי. ואפילו ברת אחות אשה שמי לייבמו ויכ"ש ברת

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

כז.

עין משפט
גר מצודה

ה א מו"י פ"ו מלכות
יבוס ה"ו ט סנה ענין
נא טישע"ה א"י"ע סיון קע
ספ"ו י"ח י"ח ויסען קעד
ספ"ו א:
ו ב מו"י שס פ"ה ה"י יב
סנה שס טישע"ה שס
סיון קע ספ"ו י"ח ויסען
סיון ויסען:
ז ג מו"י שס (פ"ה ה"י טו)
יפ"ו סנה ב טישע"ה שס
ס"י קעד ספ"ו א:
ח ד מו"י שס פ"ה ה"י יב
טישע"ה שס ס"י קע
ספ"ו י"ח:

תוספות ישנים

[illegible]

מא' אחד חולץ לבוא דקאמ' אאמצעית. מימנ' דלקמן מסקין דשמואל המחיל ולא המחיל קאמר והתחיל בחליות לא יגמור בגורו ולא מיפטרם רחל בחליות גרסה וכו' היכא דשקין שוין דנשעין חליות מתרוויחו דלחאי שטיא לא מלשגין בין מיפטר נפשה למיפטר גרה וארי' דהוא דמפרש דקאמ' לקמן דשמואל המחיל ולא המחיל קאמר סבר כשינא דנשקמן דמלשגין בין מיפטר נפשה למיפטר גרה ושינא דהכא דלמד דמזן לבוין אלאמנעית סבר דבר אשי דלמד לקמן לא אלימא יוקה לשוויי גרה כפרה וחליות גרות הויא חליות גרות ודחי חקן לחליות לא נפטר גרות אלז הכא דשקין שוין אדז חקן לבוין: **ח' צרה דאיה** תיפטר. דהא חליות כשרה היא פ"י בקונ' דאי עני מימס לה וז"ל לומר קן דאסריא ליה משום שטויל מזת יצמן וז"ל לא חשיב כהני חליות פסולת דמפרשינן לעיל:

א"ה ח'צין אצרות נפטר אהות
ואצרת רחל מי מיפטר.
פירוש כיוון דאוקמה חתן לחיות לא
נפטר כרת דוקא מרחל ומאס שחלן
ללאה בענין זה נמי שחלן ללאה חתן
לזרות נמי לא נפטר לחיות:
שמואל התחיל ויא' התחיל
לפי השתל נמי
המקנה לית ליה ללא דשמואל לדבי
האומר אין זיקה קאמר דלפי האמת
למ"ד אין זיקה חתן לחיות ולבעלת
גט נפטר זרות (וכ' לחיות אלא
שמואל אצרות נפטר דלית ליה זיקה
קאמר ויהא דלא קאמר אלא לפי שלא
הוזכר שם אהותא תחלה ומיירי
שחלן ללאה קודם נפילת רחל וזרחה
ולפי השתל בדרת נפילת רחל וזרחה
בדרת נפטר נפלה רחל כבר נפטרה ללא
בחילתא בדרת וחילתא רחל חילתא
כשהי' היא דלא הוה אלא קרובת
זרת חילתא וקלת דוחק הוא דה"ל
לפרש בדרתא דלירי נפול או אחר
כיון דעד השתא הוה חילתא בדרת
אחת ועוד אמר ר"י דמצינן לפרש
דלירי אפי' נפול בדרת אחת כדס"ד
עד השתא ופס' השתל בדרת ללא
יגמור בדרת ואפי' בחילתא בדרת הוה
חילתא פסולה דהוה לה זרת אחות
אשה בזיקה ולא מיפטרה ללא
בחילתא מ"מ חשיב חילתא רחל חילתא
כשהי' רחל ופס' אי חתן ללאה בדרת קודם
רחל כיון דלא נשמיך ללאה אלא חילתא
מועטת שכן חתן לזרתה חילתא
חשובה טפי ולפי לא חשיב רחל אחות
חילתא עיי' אהותא בדרת אהותא

ועליו ואע"ג דקדוש שחזן לרצח נזהר נאמר רחל ושמואל סבר
בהחזקתו (לקמן ד' מ:) כיון שנאסרה עליו שעה אחת נאסרה לעולמים מכל
מקום הוי תולדת רחל חלילה כשרי כיון דעבדיו אינן אחות
וקומתו ואינן אסורה אלא משום שנאסרה עליו ככר:

תניא בותיה דרב אשי. אכרייהא לא שיך למימר דהסחיל ואל
הסחיל קאמר דל"כ הוה ליה לפרופי הכי כדכידא אכל
שמואל דלירי נמי כבדלת הגב ויבעלת ממחר נקט לשון הסוה
בכיון: **א"ה** יבוי נמי תתיבא ואל"ה אין ה"ו ונ"מ
חליה לאשמועין דחליה פסולה אינה פוערת כמו שמואל ללשנא
דהסחיל ואל"ה הסחיל ה"מ תינקט יבוי וי"ל דשמואל ה"ל נקט יבוי
משום דמתיי' הוה מותר אדם בקרובא כ"י אכל בריהא ה"ל למנקט
יבוי עדפיה טפי מ' נמי לשמעני מתייבא:

אחריו חזרו ותקנו. דחוק לומר כן משום דלא מסתבר ליה למימר דלא אלימא זיקא לשוויי לזרה כערוה: בעלת

ות זקוקה: אי הכי. אמאי תני חלץ יבומי גמי תחייבם הנה: זקוקה לשוויי לנדה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלא באחות זקוקה: בעלת

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones